

promenader. Men han var alltid mycket angelägen om att där skulle finnas olja i lyktans lampa.

— Brukade ni höra när han gick ut om nätterna eller kom tillbaka?

— Icke jag, som har mitt sovrum i frontispisen och vanligen har en god sömn. Men Elsa, som ligger vägg i vägg med förstugan och sover lätt, hörde honom nästan alltid, men hon var så van vid hans nattliga vandringar, att hon fästade föga uppmärksamhet därvid. Hon hörde honom även den sista natten, nämligen då han gick ut, men det väckte hos henne en viss förvåning att han icke hördes komma igen, fast hon den natten låg rätt länge vaken.

— Ha ni någon aning om, åt vilket håll han brukade gå?

— Nej! Jag frågade honom en gång var han brukade taga sin nattliga promenad men fick ett avböjande svar.

Nu önskade Alf Grane höra Elsa, och hon inkallades. Hon bekräftade allt vad fröken Lilly sagt och tillade endast att hon av sängens beskaffenhet på morgonen sett, att herr Appelblom verkligen legat, innan han steg upp och gick ut. Han hade innan han lade sig varit ganska upphetsad och knarrig till följd av grälet med herr Labansson kort förut.

— Ni hörde ju en del av detta gräl, frågade notarien.

— Ja, jag hörde juden i förbittrad ton säga: »Besinna vad följdén kan bli, om du avslår min begäran.»

— Hur länge brukade Appelblom vara borta under sina nattliga promenader, frågade notarien.